

Nakonec to je jednodušší, než jsem si myslel

 rozhovor s lektorem diskusního semináře Šimonem Stiburkem

Jak ses dostal k vedení diskusního semináře?

To by mě taky zajímalo... (smích), jdu si takhle po Praze, potkám Lenku a ta říká: „Šimone, ty vždycky tak rád diskutuješ, co kdyby sis vzal seminář na Mladé?“ A já jsem řekl, že jsem o tom nikdy nepřemýšlel, a ona na to: „Báječně, platí!“ Chvilí to i vypadalo, že se nikdo nepřihlásí, tak jsem myslel, že nebudu muset jet, ale nakonec to klaplo.

Je to tvůj první seminář?

Ano, seminář vedu poprvé v životě. Přiznávám, že jsem byl nervózní, hlavně z toho prvního dne, kdy jsem nevěděl, co tam bude za lidi, kolik jich bude, jaké bude jejich očekávání. Ale nakonec to je jednodušší, než jsem si myslel.

Jak si to celé můžu představit?

Diskutujeme o představeních, podobně jako na veřejné diskusi. U mě má každý prostor něco říct, protože se stává, že na těch diskusích pro všechny se někdo stydí, nedostane se ke slovu nebo nesouhlasí s porotou. Současně pojmenováváme ty věci více strukturovaně, co je téma, jaké prostředky soubor využívá — lehce to propojujeme i s divadelní teorií, s režijními základy a tak dále. Den za dnem taky přidáváme divadelní pojmy a hlediska, která se dají reflektovat.

Říkal jsi svým seminaristům rozdíl mezi představením, inscenací a hrou?

Říkal (smích). Půlka z nich to věděla, druhá ne.

Takže tři a půl hodiny sedíte a mluvíte...

Někdy zařadím i samuraje nebo nějaké jiné dramátkové aktivity, což je ve skutečnosti věc, ze které jsem byl nervózní úplně nejvíc. Nikdy jsem žádný dramtáček nevedl a není mi úplně vlastní říkat lidem: „Teď tady hopsejte a plácejte se po rukou“. Ale funguje to dobře na rozhybání a aktivizaci.

Stalo se někdy, že diskuse neproudila? Že bylo ticho?

Ve skutečnosti ne, začínáme většinou rozpravu převypřádáním děje, pak myšlenka, téma a takhle dál a dál. Je nás docela málo, takže můžu v kritických chvílích i vyvolávat, ale to se nestává, protože začínáme většinou úplně popisnými otázkami, takže je se od čeho odrazit.

Neomezuje vás to, že nejdříve je veřejná diskuse a až poté další den ta vaše?

Úplně první seminář (ve středu odpoledne) jsme měli ještě před diskusí s porotou a bylo to rozhodně úplně jiné. Často si ale seminaristé myslí něco jiného než porota a navíc vždycky je tu možnost rozebrat to více do hloubky.

Jak divadluješ ty ve svém volném čase? A co chystáš na příští sezónu?

Můj domovský soubor Relikty hmyzu stále tvoří. Máme čerstvou inscenaci, ale na té jsem se autorsky nepodílel. Krom toho připravujeme další věc, psaní scénáře nám vždycky zabere spoustu času, hlavně proto, že text obsahuje hodně intertextuálních odkazů, aluzí a metafor. Ale tvoříme, to je hlavní!

-vita-

Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové: My dva a Beatles

Nejméně čtyřicet procent je improvizace

 rozhovor se souborem

Přicházím do zákulisí v Kulturním Domě, představitel Paula (Matyáš Cibulka) si zrovna rozepíná košili.

Matyáš: Nekoukej se na mě, mám břicho jak buchtu. Ale vlastně jsem docela buchtu.

(smích) Aha. (smích)... a ... máte rádi Beatles?

Dominik: Já je nesnáším, nenávidím... je to nejhorší kapela, kterou jsem kdy slyšel. (smích) Samozřejmě jsou to favoriti.

Matyáš: Je to největší kapela v historii!

Která písnička je vaše nejoblíbenější?

Dominik: Miluju asi skoro všechny. Kdybych musel říct jednu tak Come together.

Je vaše podobnost se členy kapely čistě náhodná?

Dominik: Když jsem to psal, tak jsem věděl, že budu Lennon. V jesličkách jsem potkal tady kolegu, bylo to asi před třemi lety, měl vlasy jako on, hezky zpívá i hraje.

Dělali jste o Paulovi a Johnovi nějaký výzkum?

Dominik: Asi takový celoživotní, poslouchám je už od sedmi let. Matyáš: Já jsem se díval na gestikulaci a mimiku Paula, ale pak jsem si stejně řekl, že se od toho úplně odpoutám. Hraje-me to spíš jako my sami za sebe, jenom v jejich jménech.

V jakém období jste Beatles zachytili? Kolik těm postávám je?

Dominik: Je to rok 1976.

Matyáš: Třicet šest a třicet čtyři tuším.

Dominik: Legenda je taková, že se prý opravdu v tomto roce sešli a tohle je jedna ze spekulací, co se tam mohlo dít. Máme to i na plakátech, ty tu ale nejsou.

Co vás na práci nejvíc bavilo?

Matyáš: Já se nerad učím texty, ale jinak všechno.

Dominik: Stejně je dodneška neumíš. (smích)

Takže improvizujete?

Matyáš: Hodně! Hodně! Hodně!

Dominik: Nejméně čtyřicet procent z toho je improvizace.

Máte už nějaké naučené fórky, které působí improvizovaně, ale vy víte, že fungují?

Matyáš: Občas ano, ale spíše je to nahodilé. Inscenace se většinou hraje vícekrát po sobě, takže pro to jedno pásmo třeba používáme podobné vtipy. Ale téměř nikdy se neuchovávají do dalších repríz.

Co vám umožňuje tento typ hlediště, který jste zvolili?

Dominik: Jedná se v podstatě o formát bytového divadla.

Matyáš: Umožňuje přímý kontakt s diváky, my vlastně hraje-me úplně civilně a tenhle prostor nám to umožňuje. Kdybychom hráli někde jinde, musel by se zvolit úplně jiný způsob herectví a práce s rekvizitami.

Jaký byl proces zkoušení? Přišel jsi Dominiku s hotovým textem nebo jste vycházeli z improvizací?

Dominik: Napsal jsem scénář...no možná vlastně spíš kostru. Spoustu věcí jsme přidali, ubrali a tak dále. Před premiérou byli asi tři nebo čtyři zkoušky, nebylo potřeba víc, protože nám to sedlo.

To křídlo jste si dovezli?

Kluci: (smích) Jasné, hodili jsme ho na záda a došli z Hradce pěšky.

Matyáš: Naše fábka ho uvezla na střeše.

-vita-

úžasné
Salieri
respekt
rozhlas
kopka
nekonečné
bezpříběhu
Imagine
rýžovýčaj
Yesterday
Beatles
band-on-the-run
neubalíš
radšine
teplo

Paul, John a my

Beatles patří k ikonám 20. století, a tak od dob jejich rozpadu fanoušci stále řešili důvod, proč se vlastně rozpadli a už se nikdy znovu nesešli. Snahou vnést do záležitosti jasno se zabýval americký film Michaela Lindsaye *The Two of Us*, který zpracovává téma setkání dávných kamarádů Paula McCartneyho a Johna Lennona v New Yorku v roce 1976. Jako inspirace mu sloužila zmínka v Lennonově interview pro *Playboy*, že ve chvíli, kdy moderátor *Saturday Night Show* nabídl 3000 dolarů, jestliže přijdou zahrát do studia, byl u něj Paul se svou ženou právě na návštěvě a uvažovali o tom, že do studia skutečně půjdou. Film rozpracoval tuto – možná mystifikační informaci – a pokusil se nalézt důvody, proč k tomu nedošlo. Formálně se tedy jedná o jakousi konverzačku, která (snad) znovuoživila v roce 2000 zájem o Beatles.

Dva mladí muži z hradeckých Jeslíček se rozhodli přenést tuto epizodu na jeviště. Představitel Johna Dominik Bartoš vytvořil na základě filmu scénickou verzi, kterou společně s Petrem Matyášem Cibulkou v roli Paula a v režii a s hereckou spoluúčastí Josefa Jana Kopeckého uvedli. Aby byla dodržena komorní atmosféra bytu, v němž se dialog mezi Johnem a Paulem odehrává, snažili se najít adekvátní prostor. Na Mladé scéně se to tak docela nepodařilo. Vtěsnat reálné prostředí bytu do uzavřeného prostoru, který by pojmul šedesát diváků, se ukázalo jako těžko realizovatelné. Ve výsledku se tedy vše odehrávalo na jevišti kulturního domu, uzavřeného sametovou oponou, kde většina diváků seděla na jedné straně, a pár jim bylo usazeno i na straně opačné. Na dosah herců tedy „neviditelní“ diváci jako voyeuři sledují intimní hovor, který se točí nejen kolem jejich současných životů a toho, nakolik jej ovlivňují jejich ženy, ale i dětství, z něhož si především John odnesl traumatizující zážitky. Kromě toho se občas zamuzicíruje, a několikrát sem vstoupí různé „rušivé“, ale zároveň oživující postavy - moderátor *Saturday Night Show*, policista, který reaguje na stížnost ostatních nájemníků (či hotelových hostů) na velký hluk a také fanoušek Mark, kterého poučený divák identifikuje jako pozdějšího Lennonova vraha. Rozhovor těch dvou probíhá převážně v nervózní atmosféře, ovlivněné především Johnovou neurotičností a závislostí na Yoko Ono, s níž neustále telefonuje. Mezi přerušovaným dialogem Paula a Johna se odehrávají nejrůznější banální činnosti: vaření čaje, pražení popcornu, balení hulení, i hudební preludování. Chvilími se v „nudli“ hlediště ztrácejí herci z dohledu, když kdesi na samém okraji scény cosi klohní. Takže to působí, jako bychom jako náhodní svědci

sledovali postavy skrze okno, či jako v dokumentárním filmu, kdy se v některých chvílích ztrácejí protagonisté z divákovy zorného úhlu. Postavy chvílemi působí autenticky, ale chvílemi dosti nevěrohodně. Což je situace, kterou známe právě z dokumentů. Nevíme, nakolik jsou určité okamžiky dílem propracovanosti charakterů, a nakolik se improvizuje.

Pro mě rozpačité setkání dvou dávných kamarádů, z nichž především Paul se snaží znovu rozfoukat oheň společné vášně pro hudbu a evokovat vzpomínky na mládí, vytváří zajímavou atmosféru podobných setkání na obecné úrovni. Mnohá dávná přátelství prostě přestanou fungovat, a nikdo pořádně neví proč. Základní otázka, proč že se vlastně Beatles rozešli, tu tedy jednoznačně vyřešena není. Můžeme se pokusit o jednoduchou interpretaci. Prostě se každý vydal jinou cestou – životní i hudební, a vstoupit do stejné řeky, která logicky už nebude nikdy stejná, nechtějí. Toto poselství je ovšem zastřešené, a pro mnohé diváky může být celá tato epizoda o ničem. Stejně jako u filmu i u této inscenace tedy záleží na tom, nakolik budou diváci ochotni tuto – patrně fiktivní - epizodu ze života Johna a Paula přijmout.

Jana Soprová

To na slávika nebude.

Božský Kája

Kuřba, hulba, hajlba. Příště radši bez diváků, prosím.

Ovín

Inscenace mě inspirovala k zopakování si textu Yesterday.

Em.

Kde jste hledali přesné herecké typy?

N. J.

Když je to pomalý, musí to být naplněný

 rozhovor se souborem

Do jakého prostoru jste tu inscenaci původně připravovali?

Ondřej: Koncept je takový, že se inscenaci vždycky snažíme hrát jinde, měli jsme dvě premiéry a každou na jiném místě. A tohle nás na tom baví.

Když jste posílali přihlášku na Mladou scénu, co jste uvedli v požadavcích na prostor?

Alice: Bílou stěnu a malý prostor, kam se vejde maximálně 50 lidí. Tentokrát bylo dobrý, že už to Jakub Hulák viděl, takže věděl dopředu, o co nám jde.

Jak jste se dostali k Japonsku?

Ondřej: Asi jsem s tím přišel já – přinesl jsem nějaké knížky, ze kterých jsme čerpali. Chtěli jsme, aby bylo možné pracovat individuálně, aby si každý mohl udělat svůj příběh. Vždycky totiž máme problémy se sejít.

Anna: Taky jsme strašně chtěli dělat něco s meotarem a Japonsko se k tomu strašně hodí.

Ondřej: Zároveň jsme ale na příbězích pracovali s tím vědomím, že nejsme Japonci. Nesnažili jsme se Japonsko imitovat, ale pouze se jím inspirovat.

V anotaci se píše, že kaidany jsou zvláštní, děsivé příběhy. Jsou divné jenom pro nás Evropany? V čem je japonský folklór specifický?

Matyáš: V každém příběhu se objeví nějaký duch.

Alice: Přejde mi zajímavé, že berou nadpřirozené síly, duchy jako normální.

Ondřej: Taky mi přijde dobrý, že kašlou na popisnost. Třeba ten první příběh končí tím, že se samuraj probudil, vedle něj byla uříznutá hlava, a pak se zjistilo, že to je hlava nějaké prostitutky. Ale už tam není řečeno “byl to duch”, nebo “byl opilej a přitáhl si domů kus mrtvoly”. Je to podané jen jako surový příběh.

Dělala vám takhle nedourčená místa při inscenování potíže?

Ondřej: Nijak zásadně, protože mě nějaká logika, návaznosti vlastně moc nezajímaly. Ale samozřejmě, že během zkoušení byla taková místa.

Inscenace má hodně pomalý temporytmus. Je to také odraz japonské kultury?

Alice: No, to je přesně to Japonsko. Třeba japonské filmy jsou taky takové. Nebo ještě horší.

Jak jste vlastně nasávali japonskou kulturu? Vařili jste si čaj?

Anna: Jednou jsme si společně pustili filmovou verzi toho posledního příběhu. Víím, že jsem usnula tak ve čtvrtině (smích). Matyáš: Ten film byl dlouhý asi hodinu, ale já měl pocit, že už na to čumím aspoň tři...

Ondřej: Je fakt, že většina příběhů je o tom, že někdo někam jde – pět minut, deset minut někam jde – pak se něco stane, a pak jde zase zpátky.

Anna: Ale vlastně nás fascinovalo, že to funguje, i když je to takhle strašně pomalý.

Ondřej: Myslím, že pomocí pomalé akce se dá paradoxně občas vytvořit i humor – jak se to snad daří v příběhu babičky. Když je to pomalý, musí to být naplněný.

-jita-

sníh sakura loutky úžasný krásné kouzelné dobré tajemno pomalé aždodenšníhodne geniální skvostné hustýzajímavé zajímavý dlouhé výbornézpracování stínohra meotarosobitápoetika magické úžasné

Japonské undergroundové vyprávění

Vyprávění příběhů od nepaměti patří k vyhledávaným zábavám po celém světě. Vítězí ten, kdo umí vyprávět ty ze všeho nejoblíbenější, záhadné, hororovité, mystické. To se pak žadoní: ještě jeden příběh... A tak se nám dostalo čtyř příběhů, jako je ročních období. A podle nich by se daly pojmenovat JARO-LÉTO-PODZIM-ZIMA. Ještě teď cítím chlad, který projel po zádech, když jsme vstupovali do podzemních prostor gymnázia, do sklepa, kam jsme klopýtali bezmála potmě, do prostoru načichlého houbovitém pachem mokřích oprýskaných zdí. Namačkání jeden na druhého, na některé zbyly k sezení jen pytle na zemi, ovšem dychtiví toho, co se na nás chystá, jsme obhlíželi ten zvláštní prostor. Na programu byl výběr z japonských kaidanů, tedy záhadných, hororovitých vyprávění, v nichž se odehrávají věci nevysvětlitelné. Základní předpoklad evokace atmosféry divna byl splněn hned na počátku. Dále už jsme se koupali v atmosféře příběhů, vykouzlených ze scénografických vymyšleností, pomocí vděčného Meotaru, živé animované projekce, ale také masek, stínového divadla, loutek, a herecké akce. Co příběh, to jiná stylizace.

Ten první, o muži, který potkal u rozkvetlé sakury dívku, na její úpěnlivou prosbu ji vzal domů, a ráno ji objevil mrtvou, zkombinoval ubíhající pozadí, loutkohru, kresbu a padající plátky květů sakury, vše projektováno na zajímavě zbrzděnou zeď. Příběh zanechal v divácích otázku, jak to s tou mrtvou dívkou vlastně bylo – zda to byl jen duch zemřelé vězenkyně, která si přála zemřít, až opadají rozkvetlé sakury, nebo to byla ona, ještě živá, kterou osud dohnal ve chvíli, kdy se jí splnilo přání?

Ten druhý byl o vychytralé stařeně (hrané mladým mužem s maskou na tváři), které se podaří lstí zvítězit nad démonem, kterého odvážně přijímá k čajovým návštěvám, a ještě přijít k bohatství, když z něj vymámí tajemství jeho zranitelnosti. Pomalost a stylizované pohyby ve stylu butó tu byly zkombinovány s papírovým, leč hrozným démonem, a neprostupným houštím, kterým obrostl její dům, ale ve skutečnosti jen drobnými větvíčkami, které „povyrostly“ v projekci.

Třetí příběh vyprávěl o samurajovi ve stylu komiksů manga, který nemilosrdně střílel zvěř, až se propadl do lesní studny (výtvarnou zkratkou vytvořená iluze studny, projektovaná tak, že jsme skutečně měli pocit, že světlo, které vidíme, je

až kdesi vysoko u stropu). Stylizované rudé opice podobné drahokamům, které jej osvobodily, a když je nevděčník místo vděku postřílel, jako by zažehly pekelný oheň šílenství, v němž shořel nejen samuraj, ale celý jeho rod.

Příběh poslední byl o vypravěči, pozorovateli a tvůrci všech těch příběhů (výtvarník a performer v jednom Ondřej Menoušek), který vypráví poslední - svůj - příběh, který logicky celou sérii ukončí, stejně jako ukončí jeho cestu. Prozradíme jen, že i tady hraje svou roli živá animace přes Meotaru a také maska, stejně lákavá jako hrozná.

Vyprávění skončilo, a klopýtání ven z podzemí uzavírá kruh příběhů a také koloběh ročních dob, jako to kdysi bývalo v rituálech. Zvláštní pocit sdílení.

Jana Soprová

Už po několikáté jsem se letos na Mladé scéně dozvěděla nový výraz - KAIDAN.

Em.

To jsem opravdu nečekal.

Božský Kája

Moc krásný, moc japonský, moc umění, moc mě to zaujalo.

Ovín

Nehledal jsem vysvětlení konce a nechal se unášet obrazy.

N. J.

Začalo to fiktivní stránkou

Děláte někdo vlogy?

Všichni: Ne!

Sledujete někdo nějaké vloggery, youtubery...?

Většina: Vůbec.

Milan: Na některý se občas podívám, ale nijak často.

Leona: Málo, málo...

Jak jste se dostali k takovéto práci?

Leona: Tady to je druhá verze, předtím to vypadlo jinak. Celé to vzniklo tak, že jsem měla svátek a Pavel mi založil fiktivní stránku, kam jsme začali přidávat různé příspěvky, třeba o tom, jak miluju jednoho starého pána od nás z vesnice a tak. (smích) S tím, co na základě toho vzniklo, jsme jeli do Bechyně, kde nám řekli, že to nemá žádné pořádné téma, takže jsme se začali zaměřovat na problematiku sprostých fotek a Tinderu. (My je samozřejmě neposíláme. (smích)).

Jakým způsobem pracujete?

Leona: Rozimprovizujeme scénky, které se pak propojí dohromady.

Petr: Funguje to tak, že Pavlovi řekneme, že nás zajímá nějaké téma, pak se o tom bavíme a poté začneme rozehrávat různé etudy.

Stalo se vám, že někdo ze starší generace vůbec neporozuměl, o čem hrajete?

Holky: Ne.

Milan: Spíš, že jsou lidi šokovaní.

Káťa: Často se setkáváme s reakcí, že se diváci nejdříve smějí a pak, hlavně v té druhé půlce, jsou zaražení.

Všichni jste dobří herci, máte za sebou nějakou hereckou průpravu nebo to je čistě práce Pavla Skály (vedoucí souboru)?

Milan: Jezdíme na různé semináře na festiva...

Všichni: (přerušují Milana) ALE HLAVNĚ PAVEL!

Jaké výhody nebo nevýhody vám přináší tento způsob uspořádání hlediště?

Milan: Stává se, že někteří diváci nevidí úplné detaily.

Káťa: Ta ulice tam má svůj smysl, nechci to úplně prozrazovat, takže řeknu jenom to, že si myslím, že jsme se s tím poprali dobře.

Do čeho se budete pouštět příští rok?

Leona: Určitě víme, že chceme zůstat spolu.

Kluci: Ale nic víc zatím neprozradíme! Nechceme spoilerovat!

Káťa: Určitě to bude bomba!

Leona: Jsme totiž nejlepší. (smích) Ale to do toho rozhovoru nedávej.

Měli jste pocit, že publikum tady reaguje jinak, než u vás v Mostě?

Bára: Je tam spousta „inside joků“, které chápou jenom Mostečtí, ale i tady šli diváci po celou dobu s námi.

Leona: Je tady fakt skvělý publikum.

Milan: I jsme byli překvapení, jak se lidi smáli, protože očekáváme, že ve druhé půlce už to nebude tak vtipné.

David: Šlo to vidět už i u toho začátečního videa, že lidi reagovali víc. To jsou prostě festáky!

-vita-

grinch mládež
pohodový
sexdrogyrokenrol livestream
kapitán ještě žene jsem mladá
prsá super dnešní generace
sebekontrola facebook
současnost
Jó No podvod
blbost

Stay Strong. A kdo vlastně?

Parta mladých pod vedením Pavla Skály ve své inscenaci #zoufingtime přinesla zprávu o aktuálních problémech určitého segmentu generace teenagerů, ať už jde o povrchnost vztahů, způsob komunikace, vliv médií, a o kluky a holky vůbec. Jedná se o autorské představení, ve smyslu devising theatre (podílejí se na něm všichni protagonisté), z nichž každý přidává svou zkušenost. K autenticitě přispívá to, že je vyplněno hláškami, situacemi, který každý zná ze svého okolí, i z internetu, s využitím přímé facebookové akce a také filmu.

Mizanscéna je vytvořena tak, že diváci sedí po stranách plochy, v jejímž pozadí je projekční plátno, na které ze začátku sledujeme „moudra“ youtubera, který radí, jak na vztahy – co dělat a co rozhodně ne. Vzápětí jsme svědky bleskového setkání kluka s holkou, po němž následuje stejně rychlý divný rozchod, doprovázený dívčinou hysterickou reakcí. Po tomto entrée se seznamujeme se dvěma skupinami mladých lidí, kteří dosud byli rozesazeni mezi diváky. Kluci fotbalisti a holky facebookovky. Kluci řeší fotbal a holky, holky drby a kluky. Postupně se dozvídáme o sázce, která probíhá ve fotbalové šatně – kdo první získá od své holky nahou fotku a pošle ji kamarádům, vyhrává kapitánskou funkci. Kdoví, nakolik vážně tuhle sázku bere každý z nich. Postupně se v klipovitém retro příběhu dozvídáme, jak to bylo s dvojicí, která je vysunuta do popředí pozornosti, totiž outsidersa Ládíka a holky Leony. Mezitím sledujeme jednotlivé epizody z každodenního života osmi mladých lidí – postavy jsou sice individualizovány a každá je určitým prototypem teenagera, ale kromě Ládi a Leony jsou vztahy ostatních pouze doplňkové. Závěr představení ukazuje rozchod z počátku na filmovém plátně, v autentických kulisách města. Komu vlastně patří výzva Stay strong, záleží už na výkladu každého diváka. Vydržte (pro rodiče), odolávejte tlaku okolí a médií (pro mladé), buďte silní (pro všechny). Kdoví...

Představení je zábavné jak přesným vystižením konkrétních typů, prostředí, autenticitou řeči teenagerů a především vtipných hlášek, a pro mnohé i znakovou facebookovou komunikací zamilované a posléze zoufalé Leony. Nicméně, můžeme se jen dohadovat, nakolik jsou příběhy a sdílení příběhů teenagerů prožívány, vysmívány či sledovány z nadhledu „my takoví nejsme“. A to není jasné ani u herců, ani u diváků. Atmosféra povrchních teenagerských vztahů a pro starší až

šokující snadnosti sdílení intimní tělesných i duševních je dobře podchycena, a jak bylo patrné z reakcí, u mladého publika silně rezonuje. Pro mě osobně bylo důležitou součástí to, co se událo potom, při diskusi, která byla mimořádně živá a rozporuplná. Kdysi bard české kritiky profesor Císař řekl, že představení, které vzbudí delší diskusi, než je jeho délka, má smysl. Tak to bylo i u #zoufingtime. Ale já se myslím raději vrátím do hrobu.

Jana Soprová

*Nejsem velký zastávce sociálních sítí v divadle,
ale tady mi to dobře fungovalo. A podle mě dobře
zvolená ulice.*

Em.

Ze zdi na mě tupě zírá...

Božský Kája

I podruhé jste mě hodně bavili.

Ovín

*Dotkla se mě otázka mého kolegy po představení,
jestli bych fotku někdy poslal.*

N. J.

DĚS – MALÁ a VELKÁ, Městské divadlo Český Krumlov: Svět nás má!

Každý někdy podlehne nějaké frázi

 rozhovor se souborem

Holky, co si dáte jako odměnu za představení?

Veronika: Víno.

Marta: Dám si specialitu podniku Malá scéna, což je bílé víno s bezinkovým sirupem a citronem.

Jak přišel nápad spojit experimentální poezii s tématem vašich současných životů?

Marta: Byla jsem na semináři Renaty Vordové a Jany Machalíkové na Hronově, kde jsme se zabývali divadlem poezie. A věděly jsme o téhle sbírce experimentální poezie. Tak mě napadlo, že by bylo fajn s ní pracovat. Vybraly jsme básně, které se nám zdály dobré pro inscenaci a ve kterých se zároveň propojilo téma, které nás zajímalo.

Jak moc jste vy těmi postavami, které v inscenaci ztělesňujete?

Veronika: Určitě to vychází z nás i z našeho okolí. Rozhodně se nás některé části týkají.

Marta: Ale je to samozřejmě nadsázka, stylizace. Myslím si ale, že každý si může říct, že někdy podlehne nějaké frázi, nějakému sloganu nebo že si udělá klamné představy o tom, co bude.

Řekla bych, že jste v inscenaci dost trefně vyhmátly některé mýty dnešní doby. Jak moc vás to zasahuje osobně?

Veronika: No musím říct, že dost. Já osobně mám taky nějaký iluze, který se samozřejmě neplní, ale pořád je mám. A pak to

vidím hodně i ve svém okolí.

Marta: Já teď třeba začnu studovat v Praze a určitě mám daleko přehnanější představy o tom, jak to bude super, než jak to bude ve skutečnosti.

Původně jste působily ve větším souboru, a pak jste se odtrhly. Jak se při zkoušení kočírujete, když jste jenom dvě a nemáte režiséra?

Marta: Jsme samy sobě režisérem. Je to výjimečné v tom, že jsme dvě. Kdyby nás bylo osm a neměly bychom režiséra, tak by to bylo nezvladatelné. Ale tím, že jsme dvě a známe se strašně dlouho, tak pro nás takové fungování není problém.

Veronika: Navíc jsme obě chodily do sboru, takže když se má zpívat, tak to pro nás není tak náročné. A jak se říká, co člověk, to názor... A my máme to štěstí, že se většinou docela dobře shodneme.

Chcete se divadlu poezie věnovat i dál? Co vás na něm zaujalo?

Veronika: Teď aktuálně se asi poezií zabývat nechceme, rády bychom vyzkoušely zase něco jiného.

Marta: Zajímalo nás to hlavně z toho hlediska, že má člověk volnou ruku – nejste tolik omezeni danou předlohou, jako když zpracováváte třeba povídku. Na druhé straně to bylo o to těžší, že jsme na začátku neměly zhora nic a musely jsme všechno vytvářet. I když první dva měsíce, kdy jsme se o tom začínaly bavit, jsem z toho byla docela vyděšená. Ale od chvíle, kdy to začalo být nakročený, mě to začalo bavit: najednou jsme si mohly vymýšlet plno věcí, zasahovat do nich, měnit je ze dne na den. Protože tahle forma to zkrátka umožňuje.

-jita-

paráda
feťácký
zajímavý
nevím
ženy
deprese
bomba
generace XY
reklama
třpytky
boží
budoucnost
kdyby
dnešní svět
žůžodisko
jásot
úžasný
život

Svět nás má a my máme svět

Viděli jsme vlastně to, čemu se říká „divadlo poezie“. Zároveň je to tak trochu kabaret. A nebo výpověď o současném světě a nás v něm, povýšená do umělecké formy v propracované kompozici z děl zahraničních básníků a dialogů vzešlých z vlastní zkušenosti. A nebo všechno dohromady. Záleží na úhlu pohledu.

Veronika Holcová a Marta Hermannová ve vystavlovaných blyštivých kostýmech – kombinace červené a černé, ale každá jinak, s blyštivými flitry, nejen na šatech, ale po celém těle, vstupují na jednoduchou scénu řady židlí, které různými variacemi a přesuny vtipně využívají k vzájemné interakci a předvádění se. Celé představení je rytimizováno popíjením z designových stříbřitých umělohmotných lahví, které na konci zmačkány a odhozeny. Už jen tyto scénografické a kostýmní prvky leccos sdělují o světě, dneška – o světě blyštivých šidítek, o světě efektně povrchním, o světě na jedno použití. Reklamy, hlášky, výzvy na nás v něm útočí, kdo nemá titul, nemá šanci (ale ti s titulem vlastně taky ne). Je to ring života, v němž musíme bojovat, ať chceme, nebo nechceme, musíme se drápat tam, kam vlastně ani nechceme, trapně dokazovat svou cenu. A být stále znova zklamáváni.

Dvacetiminutová kompozice je sestavena s velkým pochopením pro přesné dávkování jednotlivých myšlenek, správnou rytizaci a gradaci, a zároveň s nadhledem a smyslem pro humor a nadsázku. Obě protagonistky jsou sešlapané, zjevně na sebe slyší, jsou si dobrými sparing partnery nejen po technické stránce, ale i v jakémsi hlubším porozumění. Souhra hravé poetičnosti a sdělování důležitých pravd o životě funguje s přirozenou samozřejmostí.

Jana Soprová

Pro mě to představení ukazovalo zaseté stereotypy.

Em.

To bylo tak moc smutný a tak moc super.

Ovín

Bojím se, že taková ostražující reklama na lepší život jednou bude skutečná.

N. J.

Jsem tady na záskok

 rozhovor s lektorem semináře To si piš Adamem Doležalem

Právě jsem konečně zjistila, jak přesně se jmenuje tvůj seminář...

Aha, jak se vlastně jmenuje?

TO SI PIŠ! Takže ty jsi taky nevěděl, jak se jmenuje tvůj seminář?

Já jsem tady jako záskok. Asi před týdnem mi zavolala Lenka Huláková, jestli nemám čas vést seminář. Neměl sem, a tak jsem přijel (smích). Seminář původně měla vést Petra Slížková, ale ta nakonec přijet nemohla – něco s porodem, myslím (smích)...

Co jste na semináři vlastně dělali?

No psali jsme. Na semináři mám 17 lidí, a tak jsem je rozhodl do skupinek a začali jsme pracovat na námětech k pohádkám o jídle. Ve čtvrtek jsem účastníkům dal rychlokurz struktury díla, ať už prózy, dramatu nebo filmového scénáře. Pak jsem je poprosil, aby si vybrali jednu z pohádek, které se chtějí věnovat – ve skupině nebo samostatně – a rozhodli se taky, v jaký formě ji budou psát: jestli to bude divadelní, filmový scénář, básnička, povídka... Každý se tedy nějak rozhodl, udělali jsme bodáky příběhu, které si dodělávali a dopisovali do finální verze. Já jsem do toho občas nějakým způsobem vstupoval: přečetl jsem si bodák, nějak jsem to okomentoval a i během samotného psaní jsem jim do toho nějak kecal prostě...

Proč je to o jídle?

No protože já teď zrovna taky píšu pohádky o jídle. Teď zrovna mám nějaké náměty dané na Četěčko v rámci pořadu

Čtení do ouška na Děčku. Píšu tam teda pod pseudonymem, takže moje jméno tam není. Takže jsem se pohádkami o jídle nějakou dobu zabýval a mám pocit, že je to věčné téma. Jídlo do pohádek automaticky vnese humor, nadsázku a metaforu, se kterými je dobré se naučit pracovat.

Takže jsi nezádal striktně literární formu, ve které mají pohádky vzniknout. Která z forem tedy byla nakonec pro seminaristy nejvíc atraktivní?

Nejvíce tam bylo asi prózy. Atraktivní je v tom, že v ní má autor větší prostor pro popis, pro vyjádření toho, co si kdo myslí... V divadelním a filmovém scénáři je nutné myšlenkové pochody ukazovat skrze situaci, přes akci, kdežto autor prózy si může dovolit se rozepsat víc. Navíc je v próze větší prostor pro hraní si se slovy a tak... Sám jsem byl překvapený, že se psalo tolik próz. Ale ve výsledku vzniklo od všeho něco: měli jsme tam dva filmové scénáře, jeden divadelní, jedna nebo dvě básničky a zbytek byla próza.

Dá se psaní naučit?

Dá, dá – praxí. Čím víc bude člověk psát, tím líp to bude umět.

Co děláš, když sám píšeš a najednou to přestane jít... Máš na to nějaký trik?

Prostě počkám, až to přijde. Jsou dny, kdy se člověk potí, snaží a stejně nic nevyplodí a když už vyplodí, tak to pak stejně příští den škrtne... A to je potom zbytečné trápení. A jsou dny, kdy prostě člověk ráno vstane a ono to jde... Takže když to jde, je třeba to využít a psát furt. Protože další den už to nemusí přijít. Pak je taky důležité vysedět to, když už člověk ví, jak to bude, má ten příběh nějak vymyšlený a musí jenom sedět a datlovat... To pak pomáhá kafe.

-jita-

 seminář ukázky práce semináře tvůrčího psaní

Otevřete lednici

Patřil jsem mezi elitu. Společně se špagetami jsme tvořili pár na vysoké úrovni a ve školní jídelně patřili k tomu nejlepšímu. Jsem kečup.

Patřit k elitě je prostě dobrý. Nikdo moc neřeší, proč zrovna vy do ní patříte a nikdo nepátrá po vašem původu. A dalo by se říct, že je všechno dovoleno. Právě to se mi stalo osudným. Být elitou je zároveň trochu nuda, nic si nemusíte vydobýt, nikdo vámi nepohrdne... No a když skloubíme to, že se nudíte, a to, že je všechno dovoleno...

Zkrátka, ve vztahu se špagetami mi začalo být trochu těсно. Všechno furt protahovaly, zamotávaly a často jsme se spolu nedobraly konce. Lákalo mě ze svého elitního stínu vykročit.

Zaujaly mě krokety. To bylo najednou něco jiného, měly prostě větší koule! Nevím, jestli o tom špagety věděly, jak říkám, radši jsme se o sebe moc nezajímaly, náš svazek byl dost oficiální... Ale... krokety mi nestačily, to dobrodružství se mi totiž začalo líbit. Všechno bylo nové, neozkoušené a hlavně neprvotřídní. Zalíbily se mi hranolky, to bylo podobné, ale ještě víc vzrušující. Všechno se zdálo být v naprostém pořádku. Je přece normální, že se i vyšší vrstvy chtějí pobavit. Jenomže...

Problém nastal ve chvíli, kdy všem došlo, že není ta hranolka, ale ten hranolek! „Jak můžeš?“ zvolaly pateticky špagety a ujistily mne, že si ještě moc dobře rozmyslí, jak se mnou naloží. Ne jejich otázku jsem neodpověděl, ale v duchu jsem si řekl: „Prostě můžu...“

Celá ta kauza byla děsně hloupá a zbytečně vyostřená, dokonce se mě ptali, jestli se veřejně omluvím. Nechápal jsem, nechápu dodnes. Potraviny prostě nesnesou to, když se jejich vzor chová v jejich očích nepřístojně. Bylo mi jich až líto.

Prostě došlo k mému společenskému úpadku, selhal jsem. Ale doufal jsem, že to bude jako vždycky, že se tahle aféra po pár dnech či týdnech vypaří... Jenomže! Mé chování se nelíbilo rajčatům. Nebudu vám nalhávat, že z nich nemám strach. Tak nějak jim za dost vděčím. Pozvala si mě na osobní schůzku; tři rajčata a jeden kečup. „Milý kečupe, tvé jednání kazí naši pověst. Paradoxně přesto, že spolu nemáme nic společného. Chceme se tedy dohodnout. Ty se veřejně přiznáš, že tvůj původ neodpovídá všeobecné představě, a my tě necháme na pokoji. Přijímáš?“ Nevěděl jsem, co na to říct. „No a... co když ne?“ Odpověď

byla zdrcující: „Uděláme takový marketing kolem zdravé stravy, že už si tě nikdo nikdy do pusy nedá!“ Asi si říkáte, že pokud zachovám tajemství, nemůže mě vlna zdravého stravování ohrozit. Jak říkám, když jste elita, nikdo se o váš původ moc nezajímá. Jenže všichni tak nějak trochu vědí, že to hapruje. Takže tahle varianta pro mě nebyla možností. „Beru, dohodneme se,“ rychle jsem odvětil a rajčata jednohlasně zamručela.

Nejsem příliš dobrý řečník, a tak byl můj proslov k veřejnosti krátký a stručný: „Přátelé, často se mýlíme. Vy se mýlíte právě teď, pokud si myslíte, že jsem z rajčat. Rajčata... jsou fajn. Ale náš vztah je čistě kolegiální. Já prostě z rajčat nejsem.“ Reakce na můj projev bohužel krátká a stručná nebyla.

Když uděláte něco nečekaného, nemůže to být přijato valně, a to ani ve chvíli, kdy je ta nečekaná věc pozitivní. Umíte si tedy představit, co se začalo dít. Nechci o tom moc mluvit, je to osobní. Stal jsem se veřejným nepřítelem číslo jedna. Šarlatánem, lhářem, podfukářem, uličníkem, nevděčníkem i záškodníkem. Za všechno může kečup, super! Všichni si v tom libovali. Hranolkům a kroketám chvíli trvalo, než jim došlo, co se děje – mají trochu vysmažené mozky. Ale časem se vůči mně také vymezily.

Ted... je tma. Jo, už jsem tři měsíce v lednici, kterou tři měsíce nikdo neotevřel. Stýská se mi po tom zvuku otvírání a po náhlém rozsvícení žárovky. A zítra? Zítra projdu, projde datum mé spotřeby, vyprší expirační lhůta, prostě konec, úplný konec. Jestli jste někde poblíž, přijďte tu lednici otevřít. Prosím.

Marta Hermannová

Kdo se bojí nesmí do lesa (trilogie)

Část první: Vražda je sladká

Představte si krásný a poklidný les. Na jednom z největších stromů žije roj těch nejvíce šikovných včeliček s nejlepším medem široko daleko. Včeličky tam žijí v harmonii a dělají svou hlavní úlohu: vyrábí med, to je takový lenivý povaleč, který je rád, že ho všichni oblétaávají.

Každé poledne musí včeličky z úlu ven, aby nasbíraly materiál na další med. Zrovna, když byly všechny na výpravě, přicupital ke stromu tlustoučkový méda s tričkem nad pupík. Neohrabaně vyšplhal až k úlu a v tom to začalo: medvěď

drasticky nabíral med do nádoby a bylo mu jedno, nejen že ničí celoroční práci včeliček, ale co víc, děsí med, který se musí bát o svůj život! Když má to monstrum dost, líně odleze i s medem do svého kutlochu.

Včeličky se po dlouhém dni poctivé práce vrací spokojeně ke stromu, když v tom spatří tu katastrofu! Úl je celý nakřivo, zbytky medu skapávají na zem, kůra stromu je odrápaná a pár včeliček, které zůstaly doma, leží pod úlem mrtvé! Co teď?! Kdo to mohl být?! Nouzová bojová porada! Po dlouhém vyšetřování se shodly, že poletí po medových stopách, které ten vrah a zloděj za sebou zanechal. Zuřivě letí, až narazí na rozpadlý úkryt té zrůdy.

Prekvapivě je to Medvídek Pů, který leží spokojeně v postýlce a usíná po porci výborného medu. A přemýšlí, co odpoledne bude dělat s kamarády: „Odepnu ljáčkovi ocas? Už dlouho neměl depku. Nebo vystraším prasátko, aby nemohlo spát?“

Včely vletí dovnitř a bez rozmýšlení začínají bodat svou oběť, ta začne křičet a volat o pomoc, ale nemá šanci. Po chvíli přiletí královna úlu a vidí tu spoušť. Stovky mrtvých včeliček a velká nafouklá žlutá koule, která se už ani nepodobala tomu medvědovi, který tohle všechno způsobil. Královna odnesla do bezpečí zbytek medu a vyhlásila včelí smutek.

Ke krásné, malebné chaloupce se s pobrukováním blíží chlapec, který se moc těší na svého nejlepšího kamaráda.

„Pů? To jsem já, Kryštůfek Robin!“ a vejde. Zmatek; to je první slovo, co ho napadne, ale v tom uvidí to, co nikdy v životě vidět nechtěl. Na zemi leží Pů, celý nateklý od včelích bodnutí.

„Pů!“ zakřičí a rozpláče se. Chce medvídku naposledy obejmout, ale zápach rozkládající se mrtvolu mu to nedovolí. Pokusí se ho odtáhnout k jejich oblíbenému ořechovému stromu, kde by byl Pů pohřben, ale bohužel zůstane Kryštůfkovi v ruce, těžko říct jaká, končetina. Zoufalstvím padne a zaboří hlavu do zbytku těla medvídku. Červi mu prolezou dutinami a udusí se.

Přiletí sova a zahouká: „Medvídku! Stálo ti za to ukrást ten med?“ a letí tragickou zprávu říct i ostatním. T, když se ji dozví, tak spáchají hromadnou sebevraždu. Tím končí příběhy o stokorcovém lese.

Jak jsme mohli v dětství milovat partu zlodějů, lhářů, vrahů a sebevrahů?

Tereza Slaninová

Část druhá: Prostřeno

V krásném malém lese,

se vůně stromů nese,
zde žije pejsek s kočičkou,
pejsek je klukem a kočka holčičkou.

Věčně měli sladkým splenou hubu,
proto měl pejsek metrák a kočka tunu.
O jejich zdraví bychom se měli bát,
mohli jenom jíst anebo zkrátka s...

Věci na dortík hledali po domě,
něco vypadalo strašně, něco výborně.
Kost, ryba, ovoce, holicí pěna,
perníčky od babi a kůže z medvěda.
Dali to na stůl, smíchali, kydli to do formy,
a pak to na 200 hodili do trouby.

V troubě je vedro, všichni se svíjí v křeči,
perníčky víc ztvrdly, ovoce brečí.
Všichni se dohodli, že jim to po smrti vrátí zpátky,
na scénu vstoupily houby, hlavně lysohlávky.

Jídlo tak zemřelo v úporné bolesti,
vykonat pomstu se mu snad poštěstí.
Tu sedli ke stolu, vidličky v packách,
pejsek vyndal si kost, kočička racka.

Všechno se zachvělo, jak jenom mohlo,
nebyl to zemětřas, v kočce se sjeté kotě pohlo.
Najednou kočka prohla se v pase,
začala křičet démonským hlasem.
Kočička zaslechla v hlavě hlasy,
jeden se zeptal. „Víš, co je pussy?“

V tu chvíli kotě se vylouplo ven,
tohle je reálný, né žádný sen.
Mamku to zabilo pupeční šňůrou,
co bylo kotětem, stalo se zrůdou.

Pejsek se rozhodl pomoci miminu,
běželi lesíkem a šlápli na minu.
Po celém lese zbytky těch dvou,
to jest konec pohádky.
Tak děti, dobrou.

Stanislav Tynkl

Část třetí: Konec Rychlé Roty

Každým rokem, s blížící se podzimem, se na tom obřím, úchvatným ořechu, stojícím nahoře na kopci nad údolím začínají objevovat malé oříšky. Takový oříšek potřebuje nějaký čas pro dozrání. Během této doby jim mohou ztěžovat život různé živly, jako například vítr, silný déšť a v neposlední řadě i kroupy. V takových situacích je důležité doufat, že nějaká

kroupa, či kapka neutrhne žádný oříšek.

Tenhle příběh je právě o tom oříšku, který to štěstí měl, dozrál a strom opustil. Slabý podzimní větříček ho sfoukl ze stromu a on se odkutálel dolů do údolí. Tam za keřem číhala veverka a čekala na oříšek, který by si odnesla do doupěte. A v tu ránu už se nesl ve veverčí tlamě. O pár okamžiků déle zjistil, že letí v tlamě veverky, kterou zakousl jestřáb a vzletl s ní. Krev se řinula z patra tlamy na oříšek. Nebyla to jen tak ledajaká krev, byla to magická krev. Krev, která dala oříškovi zvláštní schopnost. Po chvilce oříšek zjistil, že už tak docela neletí, jako spíš padá. Veverka ho totiž upustila z tlamy př všech těch otrěsech. Po dopadu na zem se kutálel a kutálel až na místo, kde zakořenil.

Roky se mýjely a strom rostl, kůra tloustla a oříšky dozrávaly. Původní oříšek, ze kterého je nyní strom, se kvůli svým zkušenostem s únosem a nebezpečím rozhodl, že ochrání všechny své oříšky a pokud to bude nutné, dojde i na zabíjení.

Již z předchozí části je jasné, že veverky mají zálibu v oříšcích. Je to pár dnů, co se kolem stromu začali ochomýtat Čip a Dejl. I oni měli úmysl odcizit si pár oříšků na zimu. To se jim ale nevyplatilo. Ořech totiž jednou z větví lapil Dejla, který kryl Čipovi záda a kterého strom donutil přihlížet na vraždu svého kamaráda. Ořech Skořepina, držíc své slovo, probodl pomocí své větve Čipa, který se snažil utrhnout jeden z oříšků. Čipovo bezmocné tělíčko dopadlo do loužičky krve pod ním na zem, na trávu pod stromem. Dejl si vyslechl varování ořechu, který chtěl, aby upozornil ostatní veverky.

Na Čipovu počest mu Dejl vystavil hrobeček. Umístil ho kousek od stromu. Zjistil, že Čip zde neleží sám, neboť vedle něj stojí pár dalších hrobečků. A z tohoto příběhu plyne ponaučení, že si nemáme brát to, co nám zkrátka nepatří.

Julie Dvořáková

O šťastném farmáři aneb Osudu neujdeš

„Jak jsme krásné! Jak jsme šťavnaté! A jak opálené!“

Jako každé ráno i toto začalo společnou modlitbou meruňek k sobě samým. Ostatní ze zahrady na to už byli zvyklí, vždyť to slýchávali každý den a nic nenasvědčovalo tomu, že by s tím meruňky chtěly přestat.

Proč by s tím ale vůbec měly přestávat, vždyť ony opravdu byly krásné, šťavnaté a opálené, všichni to věděli a všichni je za to bezmezně obdivovali. Nejvíce ze všech k nim však vzhlížela dýně. Ano, dýně, ona totiž byla přesvědčená, že kdysi také bývala meruňkou – krásnou, šťavnatou a všemi obdivovanou, jednoho dne však narostla do objemných rozměrů a bylo jí dáno jméno Dýně, které jí už zůstalo.

Jediný, kdo se neskláněl před dokonalostí meruňek byl sám jejich strom, byl to nejstarší a nejmoudřejší strom v zahradě, o kterém se tradovalo, že dokonce má prý věštecké schopnosti. Tomuto stromu byla krása meruňek lhostejná. Ráno, co ráno sice také s ostatními poslouchal jejich ódy, to však jen proto, že měl rád jejich mladé hlasy nesoucí se jeho listím, které zpěvu dodávalo svěží šustivý podtón. Dalo by se říci, že život v zahradě byl idylický. Poddaní měli své královny meruňky a ty zase měly svou krásu a svěžest.

Dne dvacátého šestého června v osm hodin pětadvacet minut a čtyřicet tři vteřin (bylo to pondělí) však přišlo něco, co nikdo ani ve snu nečekal. Starý strom obtěžkaný šťavnatými meruňkami se otřásl od kořene a pravil zastřeným hlasem vnitřního věšteckého oka: „Ať jsi krásná, ať jsi mladá, tvůj osud je marmeláda!“

Jako by někdo přikryl slunečnou zahradu slunečníkem. Meruňky visely tiše, neschopny jakýchkoli otázek. Do zpěvu jim opravdu nebylo. Po dlouhé chvíli strachu a dohadování se meruňky rozhodly pro jediné – ÚTĚK!

Pro Dýni a ostatní bylo krásné pozorovat zlatý déšť meruňek, který začal padat ze stromu. Bylo jí líto, že už nebude moci pozorovat své bývalé sestry skvoucí se na stromě v paprscích slunce, zároveň ale věděla, že v zahradě zůstat nemůžou. Nevěděla, co chtějí meruňky dělat a kam chtějí utéct, rozhodla se jim však pomoci. A protože meruňky taktéž nevěděly, co chtějí dělat a kam chtějí utéct, přijaly vděčně pomoc a naskládaly se do ošatky, kterou jim Dýně položila na řeku tekoucí u zahrady. Dýně se dmula pýchou, že může pomoci tak dokonale krásě, kterou meruňky kolem sebe svou aurou šířily, k tomu, aby zůstala zachována. Meruňky zase byly šťastné, že unikly svému mrzkému osudu v podobně nechutné rozblecané kaše a vydaly se po řece v ošatce vstříc novému životu, notujíce si při tom: „Jak jsme krásné! Jak jsme šťavnaté! A jak opálené! Pojedeme někam, kde nás budou obdivovat, kde si nás budou vážit, kde nás budou milovat!“ Meruňky se zkrátka cítily nádherně, jejich dobrá nálada však neměla trvat věčně.

Byly si natolik jisté svou zářnou budoucností, že si ani nevšimly velké opálené ruky, která sáhla po ošatce a vytáhla ji i s meruňkami ven. Ruka patřila farmáři Janu Novákovi – synu Jana Nováka staršího, který farmě obětoval celý život, aby tak pokračoval v díle svého otce a děda a mohl pak předat farmu svému synovi Janu Novákovi mladšímu – který nade všechno zbožňoval meruňky. Nyní se mu zdálo, že je to až skoro zázrak, že ošatka s meruňkami doputovala právě k němu. Rozhodl se tedy, že s meruňkami naloží co nejlépe. Že z nich udělá marmeládu. Meruňky plakaly, protestovaly, ale marně. Byla z nich zkrátka a dobře vytvořena marmeláda – hustá, sladká a šťavnatá. Den, co den jich ubývalo, jak si je farmář

Jan Novák – syn Jana Nováka staršího, který farmě obětoval celý život, aby tak pokračoval v díle svého otce a děda a mohl pak předat farmu svému synovi Janu Novákovi mladšímu – mazal na chleba, jak si na nich pochutnával a jak při tom mlaskal.

Jednoho dne se však kromě chleba s meruňkovou marmeládou na stole objevila láhev s žluto-oranžovou tekutinou, která byla meruňkám povědomá. No ano, vždyť to byl dýňový džus z jejich oblíbené obdivovatelky Dýně! Meruňky byly šťastné, že vidí někoho ze svého minulého dokonalého života. A Dýně byla také šťastná, že se nepustila po vodě zbytečně (hledající své sestry), že jí vytáhl právě Jan Novák – syn Jana Nováka staršího, který farmě obětoval celý život, aby tak pokračoval v díle svého otce a děda a mohl pak předat farmu svému synovi Janu Novákovi mladšímu – a že konečně stanula po boku svých sester, které tolik obdivovala, a jejichž podoby, a tedy krásy konečně dosáhla.

Veronika Holcová

Otázky

aneb ani čtvrtý den jsme svůj rozum nerozhýbali a nad lecčím pořád stojí

- Proč si Berta Huláková o Heidi Hornáčkové myslí, že je kráva?
- Proč si jedna nejmenovaná lektorka na představení My dva a Beatles zašívá šaty?
- Strnul Skála na diskuzi o své inscenaci jako skála?
- Kdo poskytuje internet členům divadla Tvoje bába a kdy ho vymění?
- Jsou Beatles slavnější než Ježíš?
- Proč dluží Zdeněk Vévoda Moravskému divadlu v Olomouci třicet pět korun?
- Jak je možné, že někteří lektoři chodí z hospody rovnou do seminářů?
- Proč v redakci pracuje Simona, skřítek a unavený fetiš?
- Má Marta slabost pro všechny Vítky, nebo jenom pro Malotu a Zborníka?

-vita-

FB

Tvář kniha
žádná něha
kniha tváří
nahá září
A jak se skrz fejsbuk páří?

Jasanka Kajmanová

Kde seženete 5. číslo zpravodaje Mladá na malý?

K přečtení a stažení bude na webu Malé scény Ústí nad Orlicí
www.msuo.cz a webu NIPOS www.nipos-mk.cz.

Program - neděle 25. června

10.30 Všichni jsme si..., Naopak, Dramatická školička
Svitavy / 65' / MS
12.00 diskuse / 30'
12.30 zakončení přehlídky / 30'

Kdo páchá Mladou na Malý?

Simona Bezoušková, Jitka Hejlová, Vít Zborník, Lenka Huláková, Jakub Hulák, David Slížek, a další.
Nepochází jazikovou korektúrou...